

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

الحاج داکتر امین الدین سعیدی-سعیدافغانی

۰۲ فبروری ۲۰۱۹

داوود (ع) در قدس

مقبره سیدنا حضرت داوود علیه السلام پسریسی یهودی متولد منطقه بیت لحم در جائی که حضرت عیسی علیه السلام متولد گردیده، در شهر قدس فلسطین می باشد. طی یک سفری به تاریخ ۲۰ جنوری ۲۰۱۹ حوالی ساعت ۹ صبح با بازدید از مقبره سیدنا حضرت داوود علیه السلام و بازدید از اماکن تاریخی و زیات مقابر عده ای از صحابه کرام درین منطقه به قریه حضرت داوود علیه السلام حضور به هم رساندیم. قریه داوود در بخش جنوب شرقی مسجد الاقصی و درتپه جبل صیهون در خارج دیوار های شهر قدیمی شهر موقعیت دارد.

حضرت داوود علیه السلام از انبیاء الهی است که خداوند متعال به او حکمت بزرگی اعطا نمود بود.

حضرت داوود نبی (علیه السلام) یکی از بزرگ ترین پیامبران بنی اسرائیل است. نام آن حضرت در قرآن عظیم الشان ۱۶ بار ذکر گردیده است. (از جمله مراجعه شود به سوره بقره، سوره نساء، سوره مائده، سوره انعام، سوره اسراء، سوره انبیاء، سوره نمل، سوره سبا، و سوره ص). زیور داوود علیه السلام شامل ۱۵۰ مزمور بوده و این کتاب در نزد یهودان به نام «مزامیر داوود» مسمی می باشد. «مزمور» عبارت بود از يك فصلی که حاوی سخنان داوود علیه السلام بود که از دشمن به الله استغاثه می کرد و بر آنان نفرین می نمود، و از الله تعالی کمک می خواستند.

گاهی هم موعظه هائی بودند که آن را در کنیسه برای مخاطبان خویش بیان و ایراد می داشت.

به صورت کل محتوای کلی زبور داوود علیه السلام را پند و نصیحت تشکیل می دهد و امور حلال و حرام در آن به چشم نمی خورد.

قرآن عظیم الشان در سوره اسراء آیت ۵۵ می فرماید: «وَرُبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زُبُورًا» (و پروردگار تو به هر که و هر چه در آسمانها و زمین است داناتر است و در حقیقت بعضی انبیاء را بر بعضی برتری بخشیدیم و به داوود زبور دادیم.) (سوره اسراء، آیت ۵۵)

حضرت داوود علیه السلام صدا ، صوت و قرانت بی نهایت زیبا، جذاب و لطیفی داشت ، قرآن عظیم الشان با زیبای خاصی در سوره انبیاء(آیات ۷۹ الی ۸۰) درمورد این

لطفات صوتی حضرت داوود علیه السلام می فرماید: «ما كوه ها و پرندگان را به صدای داوود مسخر او گردانیدیم و ما این معجزات را از او پیدا آوردیم و ما به داوود صنعت زره ساختن آموختیم تا شما را از زخم شمشیر و آزار یک دیگر محفوظ دارد. آیا شکر به جای می آورید؟».

در جمله قدرت های معنوی که پروردگار با عظمت ما نصیب داوود علیه السلام نموده تعریف و توصیف آن را قرآن عظیم الشان در آیت های (۱۷ الی ۲۹ سوره ص) چنین بیان می دارد : «إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحُنَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ × وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ × وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَآتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخِطَابِ..» (ما کوه

ها را مسخر کردیم که با او هر شامگاه و صبحگاه (الله را) تسبیح می گفتند. ، و پرندگان را به گرد او درآورده (رام کردیم) که هر يك (از کوه ها و مرغان به آوازی تسبیح و تقدیس او) به سوی الله بازگشت بسیار داشتند. × و سلطنت او را (به زیادی عده و عده) تقویت نمودیم و او را حکمت (دانش های عقلی و اجتماعی و شرایع دینی) و سخنانی فیصله دهنده (میان حق و باطل) عطا کردیم.

طرز و شیوه عبادت و تلاوت تورات توسط متدینین در آرامگاه حضرت داوود علیه السلام به طور خاصی انجام می یابد ، ما زمانی که به آرامگاه داوود داخل شدیم شخصی موظف به صدای بی نهایت مارا به نشستن در چوکی ها و تلاوت تورات دعوت نمود، در مقابل آرامگاه حضرت داوود علیه السلام محلی خاصی هم برای زنان وهم برای مردان

اختصاص یافته وزیرین اکثرأ به تلاوت آن مشغول می شوند ، ولی ناگفته نباید گذاشت که در شب های شنبه که روز مقدس برای

یهودان است ، قاریان زیاد توراتی در آرامگاه داوود علیه السلام جمع وبه تلاوت می اغازند مطابق مقررات یهودی در این محلی زمانی که مرد وزن غرض بازدید ویا اتحاف دعا به مقبره

داوود علیه السلام تشریف می آورند باید مرد ها کلاه و زنهای زائر باید چادر یعنی حجاب شرعی را جدأ رعایت نمایند ، زن ها

ومردان حق ندارند تا از دروازه واحدی به آرامگاه حضرت داوود علیه السلام داخل شوند .

حضرت داوود علیه السلام انسان فروتنی بود وشغل ساختن آهنگری وزره را داشت. داوود علیه السلام اصلاً باشنده ولایت بیت لحم فلسطین است. داوود (ع) بعد از حضرت سموئیل نبی (علیه السلام) به پیامبری رسیده است. پروردگار با عظمت ما برای داوود علیه السلام هم پادشاهی وهم نبوت اعطاء فرموده است.

یهودان ومسیحیان اورا زیادتر به نام « داوود شاه » می شناسند. او پدر حضرت سلیمان علیه السلام است وسلسله نسبش

به حضرت یعقوب علیه السلام می رسد (مراجعه شود: به انجیل اوقا ، ۳۱/۳-۳۸) حضرت داوود (علیه السلام) چهل سال بر بنی اسرائیل نبوت و حکومت کرد که از آنجمله هفت سال در منطقه جبرون (الخلیل امروزی) و سی و سه سال آن در اورشلیم (بیت المقدس) بود. (کتاب مقدس ، کتاب ملوک ۱۱/۲-۱۲)

بر اساس کتب یهودی ، حضرت داوود (علیه السلام) در بیت المقدس وفات یافته و در قریهٔ داوود که در تپهٔ جبل صیهون موقعیت دارد مدفون است.

در مورد داستان توبهٔ داوود علیه السلام داستان‌ها و قصه‌های متعددی از اسرائیلیات بیان شده است. اسرائیلیات عبارت از آنچه روایات، قصص و مفاهیم است که اساساً آن در قرآن عظیم الشان و احادیث نبوی وجود ندارد ، بلکه این داستان‌ها از آنچه روایات، قصص و مفاهیم است که از کتب و تعلیم کتب امتهای قبلی به خصوص یهود بنی اسرائیل و مسیحیان نصاری به نام منافع و روایات اسلامی وارد روایات اسلامی شده باشد . مؤرخین می نویسند این روایات اکثراً داستان‌های خیالی اند و بخش‌هایی از قصه‌ها و قضایای گذشته اند که بیشتر شان توسط یهودان و غیره آنهایی که جدیداً به دین اسلام مشرف شده اند ضمیمهٔ روایات دینی گردیده است که هیچ‌گونه بنیاد و سندی ندارند . یکی از این داستانها و قصه‌های اسرائیلیات داستان توبهٔ حضرت داوود علیه السلام می باشد که در ذیل توجه شما را به آن جلب می داریم :

می‌گویند که الله تعالی دو فرشته را به شکل دو نفر متخاصم به سوی داوود علیه السلام فرستاد که او را متوجه و متنبه به خطائی گردانند که از وی سر زده بود تا توبه کند. آن دو فرشته از بالای دیوار محراب عبادت و نمازش نزد وی فرود آمدند. از ابن عباس رضی الله عنه روایت شده است که فرمود: «داوود علیه السلام زن اوریا - یکی از قوماندانانش را در حال غسل دید و دلبسته و شیدای وی شد. پس شوهرش را به جبهه جنگ اعزام داشت، تا این که وی به قتل رسید، بعد از این که عده (عدت، پاک شدن بعد از حیض ماهوار زنان) وی سپری شد، از وی خواستگاری کرد و او را به عقد نکاح و ازدواج خویش درآورد. بعداً آن دو فرشته، از دیوار محل عبادت وی بالا آمده و قضیه‌ای را پیش وی افکندند که در کتاب خدا حکایت آن را می‌خوانیم: داوود علیه السلام سجده کنان بر زمین افتاد پس خدای عزوجل بر او

آمرزید و توبه‌اش را

پذیرفت.»

ابن کثیر می‌گوید:

«مفسران در اینجا

داستانی (نظیر روایت

یاد شده ابن عباس رضی

الله عنه) را نقل کرده‌اند

که بیشتر آن برگرفته از

اسرائیلیات است و از

پیامبر صلی الله علیه

وسلم درباره آنها حدیثی

که پیروی از آن واجب

باشد، به ثبوت نرسیده

است و هر چند

ابن ابی حاتم در این باب

حدیثی را روایت کرده

است، اما سند آن حدیث

صحیح نیست پس بهتر

آن است که به صرف خواندن این داستان بسنده کنیم و حقیقت آن را به خدای عزوجل موکول نمائیم زیرا قرآن حق است و آنچه که قرآن متضمن آن می‌باشد، نیز حق است.» بعضی دیگر از علمای اسلام نیز - از جمله ابن کثیر - منکر صحت این داستان شده و گفته‌اند: «آن دو تن که از دیوار محراب بر داوود علیه السلام بالا آمدند، دو فرشته نه بلکه دو بشر بودند که حقیقتاً درباره گوسفندان خویش با هم دعوی و مرافعه داشتند.

حق نیز همان است که ابن کثیر رحمة الله گفته است، زیرا چنین عملی از پیامبر خدا داوود علیه السلام بسیار بعید است و چنین روایتی از رسول الله صلی الله علیه وسلم به ثبوت نرسیده و به احتمال بسیار از اسرائیلیات و منابع اهل کتاب است. |

نقل این از قرآن عظیم الشأن و تفاسیر علماء:

خداوند متعال در سوره (صلی الله علیه وسلم) می فرماید: «وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ * إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُودَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَى بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَاحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَى سَوَاءِ الصِّرَاطِ * إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةً وَاحِدَةً فَقَالَ أَكْفُلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ * قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجَتِكَ إِلَى يَعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لِيَبْغِيَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَحَزَّ رَاجِعًا وَأَنَابَ * فَعَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ» (صلی الله علیه وسلم ۲۱-۲۵)

یعنی: «و» ای محمد صلی الله علیه وسلم! «آیا خبر اصحاب دعوی به تو رسیده است چون از دیوار محراب او بالا رفتند؟ وقتی بر داوود درآمدند و او از آنان به هراس افتاد» زیرا آن دو به طور ناگهانی ویی اجازه‌اش - نه از دروازه عادی‌ای که مردم از آن وارد می‌شدند - بر وی درآمدند.

ابن‌کنیر می‌گوید: «داوود علیه السلام فرمان داده بود که در آن روز کسی نزد وی نیاید و او را در خلوت عبادتش تنها بگذارند پس بناگاه با دو تن که به شکلی غیر عادی از دیوار بالا آمدند روبه رو شد و از این حالت غیرعادی هراسید.»
«گفتند: نترس، ما دو طرف دعوا هستیم که یکی از ما بر دیگری ستم کرده است پس میان ما به‌حق داوری کن و جور نکن» یعنی: در حکم و داوری خویش، از حق دور نشو «و ما را به راه راست راهنمایی کن» یعنی: در این قضیه ما را به‌سوی حق راهنمایی کرده و به حق وادارمان کن.

سپس یکی از آن‌دو گفت: «این برادر من است، نودونه نعجه دارد» نعجه: گوسفند ماده (میش) است و گاهی به گاو وحشی نیز نعجه می‌گویند «و من فقط یک میش دارم و می‌گویند: آن یک میش را هم به من واگذار» یعنی: آن یک میش را هم به من بده تا آن را به میشهای خودم ببیوندانم و آن یکی هم بهره و نصیب من باشد «و در سخن‌گویی بر من غالب آمده است» یعنی: برادرم بر من در دعوا غالب آمده زیرا در طرح حجت از من تواناتر است.

اعراب از زن نیز کنایه‌تاً به «نعجه» تعبیر کرده و زنان را به گاوهای ماده تشبیه می‌کنند. از این‌روی کسانی که داستان زن «اوریا» را مطرح می‌کنند، می‌گویند: آن دو فرشته این داستان را به منظور تنبیه داوود علیه السلام و متوجه ساختن وی به اشتباهش مطرح کردند زیرا او در عین حالی که خودش ده‌ها زن آزاد داشت، به زن اوریا نیز چشم دوخته بود. پس مرادشان از «نعجه»، زن اوریا بود.

و چنان‌که گفتیم، مفسران این داستان را رد کرده و آن را از داستانهای اسرائیلی شناخته‌اند.

«داوود گفت: قطعاً او در مطالبه میشت و افزودنش به میشهای خود در حق تو ستم کرده است» چنین بود که داوود علیه السلام به بطلان ادعای آن صاحب نودونه میشت، حکم کرد. نحاس صحابی رضی الله تعالی عنه می‌گوید: «نقل است که خطا و لغزش داوود علیه السلام در این سخنش بود: لقد ظلمک: براستی که برادرت در حقت ستم کرده است. زیرا او قبل از آن‌که تحقیق و بررسی کند این سخن را گفت و به این امر فکر نکرد که چه‌بسا صاحب آن یک میشت، ستمگر باشد». داوود علیه السلام افزود: «و در حقیقت بسیاری از شریکان» در مال «به همدیگر ستم روا می‌دارند» بی‌آن‌که رعایت حق یکدیگر را بنمایند «به استثنای کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند» پس آنانند که خود را از ستم دور نگه داشته و بر شریک خویش، یا بر دیگران ستم نمی‌کنند «و اینها» که به این وصف آراسته بوده و ستم نکنند «بس اندک اند. داوود دانست» و یقین حاصل کرد «که ما او را آزمایش کرده‌ایم» و فهمید که هدف از آمدن آن دو شخص، یا آن دو فرشته، کنایه‌گویی به خود وی بوده و در واقع در آنجا میشت و دعوائی بر سر آن میان آن دو تن مطرح نبوده است بلکه آنها خواستند تا با طرح این قضیه، به خود وی بفهمانند که از سلطه خود بر اوریا فرمانده تحت امرش، سوء استفاده کرده تا زنش را به ازدواج خویش درآورد. یا معنی این است: داوود علیه السلام

بهخاطر این از خدای عزوجل آمرزش خواست که میان دو طرف دعوا در مورد میثها پیش از آنکه از طرف دیگر دعوا نیز دلیل و مدرکی بخواهد و سخن وی را در این رابطه بشنود، حکم کرده بود و در واقع حق هم از آن طرف دیگر بود. بهقولی: وقتی داوود علیه السلام فرود آمدن آن دو را بهطور غیرعادی از دیوار دید، گمان کرد که آمدهاند تا او را بهقتل رسانند پس از اینگمانش آمرزش خواست.

روایت صحیح در این باره این است که داوود علیه السلام وقت هفتگی خود را به سه قسمت تقسیم کرده بود؛ یک قسمت از آن را صرف امور کشورداری و فرمانروایی می‌کرد، یک قسمت را صرف داوری و قضاوت میان مردم و قسمت سوم را به عبادت و نیایش و خواندن زیور در محراب اختصاص می‌داد. پس آن دو خصم این نظم و برنامه مقرر او را زیر پا گذاشته و بهطور بی‌هنگام از دیوار محراب او بالا آمدند لذا گمان کرد که آمدهاند تا او را ترور نمایند. این گمان وی ناشی از ظهور غیرعادی آن دو تن و در عین حال وجود این واقعیت بود که کشتن انبیاء علیهم السلام در میان بنی‌اسرائیل، یک پدیده شایع بود. «پس از پروردگارش آمرزش خواست» بهخاطر آن خطایش «و رکوع کنان» یعنی: سجدهکنان «به روی در افتاد» در اینجا از سجده، به رکوع تعبیر شده است «و انابت کرد» یعنی: بهسوی خداوند بازگشت؛ با توبه از لغزشش.

امام شوکانی می‌گوید: «گناه داوود علیه السلام این بود که آن فرماندهش را در جنگها پیش فرستاد تا کشته شود و بعداً زنش را به نکاح گیرد. پس او کشته شد و داوود علیه السلام زنش را به نکاح گرفت. پس خدای عزوجل او را متوجه این گناهش گردانید و با فرستادن فرشتگانش بهسوی وی، تلویحاً این معنی را به وی رساند تا آمرزش‌خواهی کند و از این خطایش توبه کند پس داوود علیه السلام آمرزش خواست و توبه وی پذیرفته شد».

فاعتبروا یا اولی الابصار

شهر داوود، بیت المقدس جنوری ۲۰۱۹